

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 146/06-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti A. G., bytom H., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02, na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02 porušil základné právo A. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. A. G. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Martin p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Martin je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania A. G. v sume 6 888 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. M., B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti A. G. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 146/06-11 z 10. mája 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť A. G., bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 16. januára 2002 podal prokurátor Okresnej prokuratúry M. okresnému súdu obžalobu na sťažovateľa pre trestný čin skrátene dane a poistného podľa § 148 ods. 1 a 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“). Predmetná vec je na okresnom súde vedená pod sp. zn. 1 T 13/02.

Okresný súd po predbežnom prerokovaní obžaloby doručil sťažovateľovi obžalobu a nariadil na 9. marec 2004 hlavné pojednávanie, ktoré však následne zrušil. Ďalší termín konania hlavného pojednávania v tejto veci už nariadený nebol.

Podaním z 18. marca 2004 sťažovateľom zvolený obhajca v súlade s § 65 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) požiadal, aby mu bolo oznámené, kedy bude možné do spisu v tejto veci nahliadnuť. Okresný súd na túto žiadosť nereagoval, a preto obhajca sťažovateľa podaním z 22. apríla 2004 opätovne urgoval splnenie uvedenej žiadosti. Okresný súd však ani opakovanej žiadosti obhajcu sťažovateľa bez uvedenia dôvodu nevyhovel.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu podal 27. februára 2006 sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú do rúk predsedníčky okresného súdu.

Okresný súd vo svojej odpovedi na túto sťažnosť č. Spr 2008/06 z 2. marca 2006 uviedol, že 31. januára 2005 bola zákonným sudcom nariadená rekonštrukcia spisu z dôvodu jeho pravdepodobnej straty tesne pred nariadeným hlavným pojednávaním a práve v čase zmeny obhajcov. Okresný súd v ďalšom texte tejto odpovede popísal prehľad spisu v danom štádiu konania a následne uviedol, že konanie v uvedenej veci trvá od roku 2002 a súd nemôže hodnotiť úkony do 9. marca 2004, pretože tieto zo spisového materiálu zrejme nie sú. Od zistenia straty spisu však súd vykonáva úkony smerujúce k rekonštrukcii a zhromažďuje spisový materiál.

Okresný súd podľa sťažovateľa svojím postupom v uvedenej trestnej veci konal v rozpore s jednou zo základných zásad trestného konania upravenou v § 2 ods. 4 Trestného poriadku a svojím postupom porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré nemožno ospravedlniť vykonávaním rekonštrukcie spisového materiálu okresným súdom.

Prietahy v uvedenom konaní podľa sťažovateľa neboli spôsobené právnou a faktickou zložitou veci. V uvedenom trestnom konaní sa podľa sťažovateľa nevyskytla

žiadna právna otázka, ktorú by bolo možné kvalifikovať ako náročnú, pretože okresný súd sa v podstate dosiaľ nedostal ani k meritórnemu prejednávaniu vecí, a dva roky trvajúcu rekonštrukciu spisu je podľa neho nutné považovať za neprimerane zdĺhavú.

Podľa sťažovateľa priesťahy v uvedenom konaní vznikli v dôsledku postupu okresného súdu a on sám svojím správaním k ich vzniku neprispel.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02 porušené, prikáže okresnému súdu v uvedenom konaní konať bez zbytočných priesťahov, prizná sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 200 000 Sk, ako aj náhradu trov konania.

Právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu na základe jeho výzvy podaním z 13. júna 2006 oznámil, že súhlasí s upustením od konania ústneho pojednávania v predmetnej veci a súčasne mu predložil špecifikáciu trov právneho zastúpenia v tejto veci.

Okresný súd sa k predmetnej sťažnosti vyjadril na základe výzvy ústavného súdu podaním sp. zn. Spr. 890/06 z 26. júna 2006 prostredníctvom svojej podpredsedníčky, podľa ktorej v tejto veci ide o vec, ktorá „*patrí k závažnejším a zložitejším na právne posúdenie*“.

V uvedenom podaní poukázala podpredsedníčka okresného súdu tiež na skutočnosť, že v predmetnej veci došlo k strate spisu tesne pred nariadeným hlavným pojednávaním a v čase zmeny obhajcov sťažovateľa, a z toho dôvodu bola 31. januára 2005 nariadená jeho rekonštrukcia. Podľa súdu „*(...) nie je možné potvrdiť, že by obhajca podaniami z 18. 3. 2004 a 22. 4. 2004 žiadal súd, aby mu oznámil, kedy bude možné mu do spisu nahliadnúť, pretože tieto podania ne sú súčasťou spisu (...)*“ a takýto postup obhajcu by bol podľa nej zvláštny vzhľadom na skutočnosť, že obhajcovi bola strata spisu trestnou kanceláriou okresného súdu oznámená. V ďalšom texte tohto podania bol popísaný stručný prehľad úkonov vykonaných po nariadení rekonštrukcie spisu v tejto veci.

Podľa podpredsedníčky okresného súdu sa od začatia rekonštrukcie spisu vykonávajú úkony smerujúce ku kompletizácii spisu a z obdobia pred stratou spisu možno konštatovať, že bolo vo veci nariadené hlavné pojednávanie na 9. marec 2004. K neúmernej dĺžke predmetného konania došlo podľa nej v dôsledku straty spisu.

V závere tohto podania podpredsedníčka okresného súdu uviedla, že považuje za potrebné uviesť, že okresný súd bol „*personálne hlboko poddimenzovaný práve aj na trestnom úseku, kde k zlepšovaniu stavu došlo až v priebehu roku 2003*“ a že na konaní ústneho pojednávania v tejto veci netrvá. K tomuto podaniu bolo pripojené aj vyjadrenie predsedu senátu „1 T“ okresného súdu v tejto veci adresované podpredsedníčke okresného súdu.

Podaním z 10. augusta 2006 k vyjadreniu okresného súdu z 26. júna 2006 zaujal stanovisko právny zástupca sťažovateľa. Vo svojom stanovisku poukázal na skutočnosť, že okresný súd podľa neho nemá ustálené, kedy došlo k strate súdneho spisu v tejto veci.

Predseda senátu podľa neho nariadil 13. januára 2004 hlavné pojednávanie v tejto veci, pričom nečinnosť okresného súdu v období od 16. januára 2002, keď bola okresnému súdu doručená obžaloba, až do nariadenia pojednávania vo veci podľa neho nemožno považovať za ústavne konformnú z pohľadu jej zlučiteľnosti s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na pochybnosti vyjadrené v podaní okresného súdu vo veci doručenia jeho opakovaných žiadostí o nahliadnutie do spisu z 18. marca 2004 a 22. apríla 2004 právny zástupca sťažovateľa v prílohe svojho stanoviska tieto žiadosti predložil aj s príslušnými doručenkami preukazujúcimi ich prevzatie okresným súdom.

Podľa názoru právneho zástupcu zo známych skutočností v predmetnej veci možno dospieť k záveru, že k strate tohto spisu muselo dôjsť doručením jeho podania o prevzatí obhajoby sťažovateľa (podanie z 5. marca 2004), pretože súd tvrdí, že mu ako novému obhajcovi sťažovateľa oznámil skutočnosť, že došlo k strate predmetného spisu, pričom

o skutočnosti, že si sťažovateľ zvolil jeho ako nového obhajcu sa mohol dozvedieť len z už spomínaného podania.

Zo skutočnosti, že žiadosti z 18. marca 2004 a 22. apríla 2004 nie sú súčasťou nového spisu podľa právneho zástupcu sťažovateľa vyplýva, že *„aj po tom, čo došlo k strate súdneho spisu, súdny spis nie je kompletný a neboli do neho zakladané písomnosti, ktoré sa ho vecne dotýkali“*.

Vychádzajúc z uvedeného možno teda podľa právneho zástupcu sťažovateľa ďalšiu závažnú nečinnosť okresného súdu identifikovať v období od 5. marca 2004 (strata spisu) do 31. januára 2005, keď bol v predmetnej veci nariadený prvý úkon smerujúci k obnove spisu, t. j. rekonštrukcia spisu.

Porušenie práva nahliadnuť do spisu právnemu zástupcovi sťažovateľa podľa neho znemožnilo vykonávať obhajobu v inej trestnej veci v prípravnom konaní, lebo uvedená vec je totožná s trestnou vecou vedenou pod sp. zn. 1 T 13/02, pretože *„vychádzajúc z teórie totožnosti skutku pri pokračujúcom trestnom čine, bola táto trestná vec začatá vznesením obvinenia pre ten istý skutok, ktorý bol predmetom trestného konania vedeného pod sp. zn. 1 T 13/02“*.

V závere svojho stanoviska právny zástupca sťažovateľa uviedol, že i naďalej trvá na pôvodnej ústavnej sťažnosti a žiada ústavný súd, aby rozhodol v zmysle jeho pôvodného návrhu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

V trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 13/02 proti obžalovanému - sťažovateľovi, trestne stíhanému pre trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 4 Trestného zákona bola predsedom senátu okresného súdu Mgr. R. V. nariadená pokynom súdnej kancelárii rekonštrukcia spisu v tejto veci.

Následne v súvislosti s vykonávaním rekonštrukcie spisu boli okresným súdom zasielané žiadosti Okresnej prokuratúry M., ktorá na jeho výzvu odpovedala podaním doručeným 13. júla 2005, v prílohe ktorého mu zaslala obžalobu podanú v tejto veci 16. januára 2002, a zároveň mu v ňom oznámil, že vyšetrovanie v tejto veci vykonával Okresný úrad vyšetrovania M. pod sp. zn. ČVS: OUV-843/20-MT-2001.

Z úradného záznamu spísaného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v M. z 10. júna 2005 vyplýva, že koncept spisového materiálu spolu s pomocným materiálom ČVS: OUV-843/20-MT-2001 v tejto veci bol zapožičaný pracovníkovi okresného súdu JUDr. M. Z. pre účely rekonštrukcie originálu spisu.

Na č. 1. 133 bolo v spise pripojené oznámenie právneho zástupcu sťažovateľa advokáta JUDr. K. Ž. o tom, že sa nemôže zúčastniť pojednávania nariadeného na 9. marec 2004, ktoré bolo okresnému súdu doručené 3. marca 2004.

Na č. 1. 134 bolo v spise pripojené ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní Ľ. S. doručené 8. marca 2004 (faxom) z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti.

Na č. 1. 136 sa nachádza plnomocenstvo sťažovateľa, ktorým splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta JUDr. M. M. z 2. marca 2004. Podaním z 5. marca 2004 túto skutočnosť okresnému súdu oznámil aj tento advokát.

Na č. 1. 139 sa v spise ďalej nachádzal odpis z registra trestov na meno sťažovateľa doručený okresnému súdu 25. februára 2004.

Podaním zo 17. februára 2006 okresný súd požiadal o poskytnutie súčinnosti v súvislosti s rekonštrukciou spisu v tejto veci daňové úrady vo Z., T., N., B., ako aj JUDr. K. Ž. (pôvodného právneho zástupcu sťažovateľa). Odpoveď advokáta JUDr. K. Ž. bola okresnému súdu doručená 3. marca 2006. Daňový úrad N. a Daňový úrad B. odstúpili žiadosť okresného súdu Daňovému úradu T., čo okresnému súdu oznámili podaniami z 5. a 15. marca 2006.

Podaním z 19. apríla 2006 okresný súd požiadal o poskytnutie súčinnosti v súvislosti s rekonštrukciou spisu v tejto veci právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. M. M.

Daňový úrad T. okresnému súdu poskytol vyžiadané podklady 13. marca 2006 a advokát sťažovateľa odpovedal na jeho výzvu podaním z 2. mája 2006.

Úpravou z 18. mája 2006 nechal vo veci konajúci sudca vykonať viacero procesných úkonov v predmetnej veci. Dňa 1. júna 2006 mu bola následne doručená odpoveď na jeho žiadosť o vykonanie odpisu z registra trestov, odpovede Obvodného úradu M. zo 6. júna 2006 vo veci záznamov v registri priestupkov a potvrdenia o trvalom pobyte sťažovateľa a aj Ľ. S. (doručené 13. júna 2006).

V prílohách materiálov doručených okresnému súdu pri rekonštrukcii spisu sa nenachádzalo viacej listín, ktoré by preukazovali priebeh konania pred okresným súdom do straty spisového materiálu v tejto veci.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa

právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je konanie o obžalobe sťažovateľa pre trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 4 Trestného zákona. Podľa tvrdenia podpredsedníčky okresného súdu predmetná vec *„patrí k závažnejším a zložitejším na právne posúdenie“*. Prihliadnuc k tejto námietke ústavný súd nezistil, žeby predĺženie tohto konania bolo spôsobené právnou alebo skutkovou zložitou tejto veci. Dĺžka tohto konania bola podľa ústavného súdu poznačená predovšetkým postupom okresného súdu v tejto veci, v rámci ktorého napokon došlo aj k strate spisového materiálu v tejto veci.

B) Pri hodnotení druhého z kritérií, ústavný súd v správaní sťažovateľa nezistil žiadne také okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre

obvineného [obmedzenie práv a slobôd, vplyv na povesť, postavenie v zamestnaní a pod. (napr. rozsudok ESLP vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. júna 1987)].

Zo spisu v tejto veci vyplýva, že obžaloba bola okresnému súdu doručená 16. januára 2002 a prvé hlavné pojednávanie okresný súd nariadil pokynom z 13. januára 2004 (uskutočniť sa malo 9. marca 2004). Z hľadiska ústavných požiadaviek kladených na takýto typ konania je neakceptovateľnou už skutočnosť, že sa prvé hlavné pojednávanie vo veci uskutočnilo, resp. malo uskutočniť až po takmer 26 mesiacoch od podania obžaloby (m. m. IV. ÚS 289/05).

Z listinných dôkazov predložených ústavnému súdu sťažovateľom, ako aj z vyjadrenia okresného súdu je zrejmé, že spisový materiál v predmetnej veci sa stratil už v mesiaci marec 2004. Okresný súd však po tomto zistení rekonštrukciu spisu nariadil až po viac ako desiatich mesiacoch svojej nečinnosti, t. j. 31. januára 2005. Aj priebeh samotnej rekonštrukcie spisu, ktorý nespočíva na zabezpečovaní obsahovo alebo časovo náročných procesných úkonov, bol poznačený obdobím nečinnosti okresného súdu. Toto obdobie nečinnosti začalo 13. júla 2005, keď bolo okresnému súdu doručené stanovisko Okresnej prokuratúry M., a trvalo viac ako šesť mesiacov, t. j. až do 17. februára 2006, keď okresný súd pristúpil k vykonaniu ďalších jednoduchých procesných úkonov spočívajúcich v zaslaní viacerých výziev za účelom získania ďalších listinných dôkazov v rámci rekonštrukcie spisu. Nečinnosť okresného súdu v označených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočný priet'ah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, začalo pred okresným súdom 16. januára 2002 a trvá už viac ako štyri roky a šesť mesiacov. Z uvedenej doby len v období od nariadenia rekonštrukcie spisu v tejto veci viac ako sedemnášť mesiacov tvoria obdobia, v ktorých v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní.

Vzhľadom na stav konania prezentovaný urobenými procesnými úkonmi vo veci, dĺžku konania vo veci, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, v ktorej vyslovil, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (III. ÚS 14/00), argumenty podpredsedníčky okresného súdu súvisiace s organizačnými a personálnymi problémami ústavný súd neakceptoval.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva s'ťažovateľa boli porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súde, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

3. S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 200 000 Sk ako protihodnotu utrpenej nemajetkovej ujmy, ktoré odôvodnil tým, že: „(...) V uvedenom trestnom konaní vznikli zbytočné priet'ahy vytvárajúce stav právnej neistoty s'ťažovateľa v obzvlášť citlivej oblasti jeho ľudských práv a základných slobôd, ktoré trvajú viac ako štyri roky, pritom vzhľadom na štádium trestného konania nie je možné predpokladať skoré meritórne rozhodnutie vo veci samej, ktorým by sa pretrvávajúci stav právnej neistoty s'ťažovateľa odstránil.“

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 40 000 Sk. Táto suma zohľadňuje predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných prietahov v tomto konaní (sedemnást' mesiacov), ako aj ďalšie okolnosti tohto prípadu (najmä nariadenie hlavného pojednávania až po takmer 26 mesiacoch a strata spisu) a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

4. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 6 887,70 Sk, ktoré bližšie špecifikoval ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby vrátane režijného paušálu ($2 \times 2\,730 \text{ Sk} + 2 \times 164 = 5\,788 \text{ Sk}$) a DPH ($19\% \text{ DPH z } 5\,788 \text{ Sk} = 1\,099,70 \text{ Sk}$).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že predmet konania

podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovatelia namietajú, v zásade nie je oceniteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2006 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu 164 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčíslieť ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd) vrátane režijného paušálu a DPH ($2 \times 2\,730 \text{ Sk} + 2 \times 164 \text{ Sk} + 19\% \text{ z } 5\,788 \text{ Sk} = 6\,888 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu činí 6 888 Sk.

Ústavný súd právnemu zástupcovi sťažovateľa priznal odmenu vo výške 6 888 Sk a v zostávajúcej časti jeho nároku na náhradu trov konania nevyhovel.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006